

Dyr, og det mener jeg rammer det, der skal rammes. Ellers skulde man jo, hvis et Dyr gaar hen og brækker et Ben og af den Grund bliver slagtet, have en Dyr læge til at stemple Kødets, inden det var lovligt at sælge det. Og naar man i det hele ikke har Kød kontrol, og Ejeren maaske i mange Tilfælde bor et Par Mil fra Dyr lægen, er det en ganske unødvendig Bekostning at paalægge den vedkommende. Jeg er derfor glad for, at Udtrykket er ændret.

Der er endnu en enkelt Ting, jeg kunde have Lyst til at nævne. Udtrykket „selvdøde Dyr“ fortolkes jo forskelligt. Der er nogen, der mener, at naar et Dyr er dødt paa anden Maade end for Slagterens Kniv, er det selvdødt. Der er andre, der mener, at naar et Dyr, der har været sygt, dør, selv om det dør under saadanne Forhold, at det ikke kan konstateres, at det er af Sygdommen, det dør, er det et selvdødt Dyr. Men-hvis Dyret bliver ramt af Lynet, eller en anden udefra kommende Katastrofe gør Ende paa dets Liv, f. Eks. hvis en bidsk Hund bider et Faar ihjel, er det i Virkeligheden ikke i den Forstand et selvdødt Dyr, at det er nødvendigt kategorisk at forbyde dets Anvendelse til Menneskeføde. Det vil være rimeligt at tage Hensyn til de enkelte Tilfælde. Hvis f. Eks. en Mand staar og ser paa, at hans Dyr paa Marken bliver dræbt af Lynet, og han hurtigt sørger for at faa det bragt hjem og faa det ordentlig behandlet, vil jeg i alt Fald ikke have mindste Betænkelighed ved at spise et saadant Dyr, og jeg tror ikke, at der sundhedsmæssigt er nogen Fare derved. Det samme vil være Tilfældet, hvis en Hund river et Faar ihjel. Selv om man ikke paa den Maade faar Blodet af Dyret, betragter jeg det som givet, at Kødets ikke er sundhedsfarligt. Jeg henstiller derfor, at der i saadant Tilfælde ikke skal være nogen kategorisk Bestemmelse om, at Dyret enten skal nedgraves eller destrueres. Der bør i saadant Tilfælde gives Lejlighed til, at en Dyr læge kan afsige Skøn over, hvorvidt Dyret er egnet til Menneskeføde. I mange Tilfælde har jo et saadant Dyr en ret betydelig Værdi, og Tilfældet kan indtræffe i Bedrifter, hvor ogsaa Smaating maa tages i Betragtning, naar Skærene skal klares til alle Sider. Jeg haaber, at vi i det kommende Udvalg kan faa Lejlighed til at forhandle om de Enkeltheder, jeg her har omtalt. Jeg tror, at der maa kunne findes en nok saa lempelig Løsning som den, der indeholdes i Lovforslaget.

I øvrigt skal jeg anerkende de Indrømmelser, der er sket i Forhold til det tidligere Lovforslag. Jeg er ganske enig i, at naar der er Fare for, at samvittighedsløse Medborgere ved Uærlighed skal kunne udsætte deres Medmennesker for Fare, maa vi have en Lovbeskyttelse, og naar man af Bemærkningerne ser, hvorledes Forholdene er i Sønderjylland, er det ogsaa klart, at der paakræves en Ordning. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget paa det bedste til velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg senere agter at foreslaa Tinget at nedsætte.

Simonsen: Det er jo ikke længe siden, at der her i Tinget forelaa et Forslag om samme Sag, som der nu er Tale om, nemlig Spørgsmaalet om den Fremgangsmaade, der skal anvendes overfor selvdøde Dyr. Det Forslag, der af den tidligere Regering blev fremsat den 28. Januar 1920, indeholdt et Fremskridt fra den nu bestaaende Ordning, idet der deri var fastsat Bestemmelser, som i Virkeligheden betød, at alle selvdøde Dyr skulde afleveres til offentlig Destruktion. Denne Bestemmelse var efter min Mening ikke blot heldig, men nødvendig, hvis der i det hele taget skal naas noget virkeligt ved Lovforslaget, hvis man skal opnaa Garanti mod Misbrug. Men det mødte fra agrarisk Side meget stærk Modstand den Gang, og Forslaget blev ikke behandlet færdigt. Det, man særlig den Gang fra agrarisk Side hængte sig i, var den tvungne Aflevering til Destruktion. Man fremstillede Sagen saaledes, at man næsten skulde tro, at hele Landbrugets Eksistens ahang af, om Ejerne fik omtrent fri Raadighed over de selvdøde Dyr. Nu kommer der altsaa et Forslag fra den nuværende Landbrugsminister, hvor der er taget Hensyn til de Indvendinger, som den Gang blev fremsat fra Landbrugets Repræsentanters Side, og nu siger den ærede Ordfører for Venstre (Lambæk), at nu er der godt Haab om at faa Lovforslaget gennemført, thi nu er den værste Anstødssten fjernet. Det, der i denne Forbindelse er Anstødsstenen, er det, som i Virkeligheden giver Lovforslaget Betydning. Men Anstødsstenen er dog ikke helt fjernet efter den ærede Ordførers Udtalelser, thi nu nøjes man ikke med som sidste Gang, i 1920, at kræve, at en Husmand, der mister en Gris, skal have Lov til at lave den til Sæbe, hvad dog vistnok aldrig finder Sted i Husmandsbrug, eller koge den til Hønsefoder, hvad han vel heller ikke har